

Hartauskirjoitukset elokuu

5.8.2026 Etsivä löytää

Missä ne nyt taas ovat? Auton avaimet, kännykkä, silmälasit, lompakko. Kuka sinä nyt olitkaan? Näytät tutulta, mutta nimi ei tule mieleen. Mihin minun pitikään mennä tai mitä tehdä seuraavaksi?

Tuttuja kysymyksiä. Välillä tuntuu, että suuri osa ajasta kuluu tavaroiden, muistojen ja ajatusten etsimiseen.

Elämässä on kuitenkin toisenlaistakin etsintää. Pyhäkoulussa kuulin, että Jumala kutsuu ihmistä erityisellä tavalla muutaman kerran tämän elämän aikana. Ne ovat ajanjaksoja, jolloin on tarve pysähtyä, kuunnella ja etsiä suuntaa.

Elämässä tulee väistämättä eteen tilanteita, joissa tehtävät ratkaisut vaikuttavat pitkälle tulevaisuuteen. Mikä olisi oikea tie? Valinta saattaa olla vaikeakin.

Joskus omat suunnitelmat vievät yhteen suuntaan, mutta sydämessä kuuluukin hiljainen kutsu toiseen.

Jälkikäteen on monesti huomannut, että johdatusta kuuntelemalla olisi päässyt helpommalla: näinhän sen pitikin mennä.

Anna-Mari Kaskinen kirjoittaa runossaan Osoita minulle tie: ”Osoita minulle tie, kun matkaani ymmärrä en. Osoita minulle tie, kun erehdyn ja hapuilen. Osoita minulle tie, tee halukkaaksi sitä vaeltamaan. Osoita minulle tie aina uudestaan.”

Itselleni on tullut läheiseksi virsi 914, Etsi, kutsu minutkin. Yksinkertainen, toistettava rukouslaulu on ehkä tunnetuin skotlantilaisen ekumeenisen Iona-liikkeen lauluista. Pari vuotta sitten sain laulaa sitä yli 400 kanttorin joukossa Vaasan kirkossa.

Laulu täytti kirkon holvit, kosketti syvältä ja jäi pitkäksi aikaa soimaan mieleeni: ”Etsi, kutsu minutkin, että sinun olla saan, auta tahtomaasi kohti kasvamaan.”

Ehkä uskon elämä onkin etsimistä ja löydettyksi tulemistä. Me etsimme tietä ja suuntaa, mutta samalla Jumala etsii meitä ja kuten Jeesus lupaa: etsivä löytää.

Sari Mäkinen, kanttori

Huittisten seurakunta

12.8.2026 Pyydämme enkeleitä koulutielle

Kun kouluun sä kuljet lapseni

Sua seuraapi taivaan enkeli

Hän vierelläs käy aina varjellen

Sua lapseni pieni ja hentoinen

Sitä vartenpa vain

Ovat enkeliparvet valveilla ain

Tiet täyttyvät kouluun kulkevista ekaluokkalaisista ja isommista koululaisista. Koulubussit liikkuvat, pihat täyttyvät lasten äänistä ja kellot kutsuvat arkityöhön. Liikenne saattaa ruuhkautua ja koulutie tuo mukanaan myös uusia vaaroja.

Koulun alku ei ole vain arjen paluu vaan pieni juhla, jossa jokainen lapsi astuu uuteen vaiheeseen elämässään.

He kulkevat kohti luokkaa jännityksen ja ilon sekoituessa, sydän avoimena ja luottavaisena. Oppimisen tulee olla iloinen asia.

Moni asia on uusi ja ihmeellinen. Tulevaisuus on täynnä vapautta tehdä valintoja, joista on kannettava itse vastuu. Myös pettymyksiä ja virheitä tulee, ja nekin on opittava kohtaamaan ja antamaan myös toisille anteeksi.

Lapsena saavutettu hyvä itsetunto auttaa kohtamaan vastoinkäymisiä ja ikäviä tilanteita. Lapsi tietää olevansa arvokas ja rakastettu, vaikka tilanteet ovat joskus ikäviä. Elämä ei ole aina helppoa.

Aikuisten tehtävänä on luoda turvallinen tila kasvaa ja oppia, mutta todellinen turva tulee Taivaan Isältä. Tätä turvaa ja varjelusta voimme kaikki rukoilla ja siten luottavaisin mielin ohjata lapsemme koulutielle. Enkeliparvet ovat valveilla aina.

Rukoilemme, että jokainen lapsi saa kulkea koulutiensä turvallisesti, oppia ilolla ja löytää oman paikkansa elämässä. Pyydämme, että heidän reppunsa täyttyvät muustakin kuin kirjoista: rohkeudesta, uteliaisuudesta ja rakkaudesta. Toivomme, että heidän ympärillään on aikuisia, jotka näkevät, kuulevat ja kantavat. Ollaan enkeleitä toisillemme.

Jokaisen lapsen tulee tuntea olevansa arvokas ja rakastettu. Kaikilla tulisi olla mahdollisuus käyttää Jumalalta saamiaan lahjoja omaksi ilokseen, toisten parhaaksi ja Jumalan kunniaksi.

Hyvä Taivaallinen Isä, siunaa ja varjele lasten ja nuorten koulutie!

Aulikki Kuisma

kirkkovaltuutettu, Huittisten seurakunta

19.8.2026 Hiljainen toivo

Kesä alkaa kääntyä hiljalleen lopuilleen. Päivät ovat vielä pitkiä, mutta syksy tuntuu jo ilmassa. Aamut ovat vähän keskikesää viileämpiä ja ajoin sumuisia. Myös illoissa tuntuu lähestyvän syksyn tuntu.

Syksy on vuodenaikana ehkä monen mielessä hieman haikeaa aikaa. On palattava arkiseen aherrukseen kesän valon, lämmön ja rientojen jälkeen. On jotenkin pysähdyttävä, ja samalla aloitettava alusta.

Viime pyhän kirkollisena aiheena oli itsensä tutkiminen, ja tämä teema sopii hyvin loppukesän haikeuteen. Missä minä menen tänään? Mitä ajattelen elämästäni, itsestäni, rooleistani, paikastani maailmassa tämän syksyn kynnyksellä? Onko minun hyvä olla?

Onko läheisilläni hyvä olla? Olenko aloittamassa uutta syksyä iloisin ja positiivisin mielin, vai onko oloni uusien ponnistelun edessä jo valmiiksi lannistunut?

Viime pyhän Psalmin antifonissa todetaan, kuinka ”murtunut mieli on minun uhrini, särkynyttä sydäntä et hylkää, Jumala” (Ps. 51:19), ja hieman myöhemmin kirjoittaja pyytää: ”Jumala, luo minuun puhdas sydän ja uudista minut, anna vahva henki” (Ps. 51:12).

Nämä kohdat eivät suinkaan ole ainoita Raamatussa, joissa luvataan, kuinka Herra auttaa ahdingossa olevaa, ja kuinka Hän luo uudeksi monenlaisia asioita, jopa ihmisen sydämen. Meidän Jumalamme ei tunne mahdottomia tilanteita.

Olen aina liittänyt syksyn sellaiseen hiljaiseen toivoon, ja toivon, että Raamatun äärellä, muun muassa edellä lainaamaani Psalmia lukiessa, tämä hiljainen toivo voi alkaa nousta jokaisessa, joka uutta toivoa, uutta voimaa, ehkä jopa uutta suuntaa elämäänsä kaipaa.

Meidän Jumalamme on Isä, jolla on varattuna tulevaisuus ja toivo jokaiselle, jolle Hänen elämänsä, Hänen Sanansa, Hänen tiensä kelpaavat. Toivon, että mahdollisimman moni meistä löytää toivon ja suunnan omaan syksyynsä Herran luota. Hänen lähellään on ihmisen hyvä olla.

Amy Haapala

seurakuntapastori, Huittisten seurakunta